

ἀφταρῖνα ἡ, ἀμάρτ. *φταρῖνα Σκῦρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄφταρος καὶ τῆς καταλ. -ῖνα.
Ἀφτάκλα, ὁ ἰδ.

ἀφτάρμιστα ἐπίθ. Κρήτ. ἀχθάρμιστα Κρήτ.
(Σφακ.) ἀθιάρμιστα Κρήτ. *φτάρμιστα Κύθν. Τήν.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφτάρμιστος.

Χωρὶς βασκανίαν: Φρ. Ἀφτάρμιστά σου - του! κττ. (εὐ-
χή πρὸς ἀποτροπὴν τῆς βασκανίας) Κρήτ. Χίος. *Φτάρμι-
στά του! Κύθν. Τήν.

ἀφτάρμιστος ἐπίθ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθν. Τήν. Χίος
ἀφκάρμιστος Κρήτ. ἀθιάρμιστος Κρήτ. ἀθάρμιστος
Λέσβ. (Πλομάρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φταρμιστός
<φταρμίζω.

Ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τῆς βασκανίας, ἀβάσκαντος ἔνθ'
ἀν.: Ἀφτάρμιστος νά 'σαι! (νά μὴ βασκαθῇς!) Χίος.
|| Φρ. μετὰ τῆς προθέσεως εἰς: Αὐτὸς εἶναι 'ς τ' ἀφτάρ-
μιστά του (ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇ!) Κρήτ. Παλληκάρι 'ς τ' ἀ-
φτάρμιστά του (ἐξαίρετος νέος) αὐτόθ. Κόρη 'ς τ' ἀφτάρ-
μιστά της (ὥραιότατη) Κάμπ.

ἄφταρος ὁ, σύνηθ. Θηλ. ἀφτάρα σύνηθ.
Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -αρος.
Μεγάλο ἀφτί. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀφτάκι 1.

ἀφτᾶς ὁ, Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἀ.
Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφτί διὰ τῆς καταλ. -ας.

Ὁ ἔχων μεγάλα ἀφτιά: Παροιμ. Ὁ λωβὸς ἀντρας ἀ-
φτᾶς, ὁ λωβότερος ἀχειλᾶς. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ.
ἀφταρᾶς 1.

ἄφταστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (*Ἀμισ. Κεραι. Κο-
τύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄφταστους βόρ. ἰδιώμ. ἀνέ-
φταστος Ἡπ. ἀνέφταστους Ἡπ. Θεσσ. ἀνήφταστος
Κύπρ. ἄφταχτος πολλαχ. ἄφτακτος Τήν. ἄφταγος
Θράκ. (Σηλυβρ.) ἄφταχος Κρήτ. Ρόδ. ἄχταφος Κρήτ.
ἀνέφταγος Πελοπν. (Γορτυν.) ἀνέφτακος Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ
χωρ. 5.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἄφταστος. Διὰ τοὺς τύπ. ἀνέ-
φταστος, ἀνήφταστος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ. Τὸ ἀνέ-
φτακος ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἄφτακος, ὅπερ διὰ τὸ ἔφτακα
ἀόρ. τοῦ φτάνω.

Α) Παθ. 1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις
νὰ φθάσῃ, ταχύπους Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κεραι. Σάντ.
Τραπ.): Εἶναι ἄφταστος 'ς τὸ δρόμο Μάν. β) Ἐκεῖνος
τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ φθάσῃ ἔνεκα τῆς εἰς ὕψος
συνήθως ἀποστάσεως πολλαχ.: Ἐκεῖ ποῦ τό 'βαλες εἶναι ἄ-
φταστο. Ἀφταστες φωλῆς πολλαχ. Ἀστρο ἄφταστο ΚΠαλαμ.
Υμν. Ἀθην. 88. Ἀφταστες ἀπ' ἀνθρώπους κί ἀπὸ κατοικία
τράνευαν οἱ κάππαρες 'ς τὴν γῆν τοῦ βουνοῦ Λεξ. Δημητρ.
|| Παροιμ. Ἀφταστα ἦταν τὰ σταφύλια κί ἄγουρα τὰ λέει ἡ
ἀλεπού Λεξ. Δημητρ. γ) Ὁ μήπω συλλεχθεὶς, ἐπὶ καρ-
πῶν δρεπομένων διὰ τῆς χειρὸς ἐκ τῶν δένδρων Εὐβ.
(Αὐλωνάρ. Κονίστρ.): Ἐχὼ τὰ σῦκα ἄφταστα. δ) Ὁ
δραστήριος ἐν τῇ ἐκτελέσει ἔργου Πόντ. (Τραπ.)—Λεξ.
Περιδ. Συνών. ἀσύφταστος Α2β. ε) Ἐκεῖνος τὸν
ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, ἀπρόσιτος Μακεδ.
(Βλάστ.) κ. ἀ.—ΓΞενοπ. Ἀναδυομέν. 191: Αὐτὰ ὅμως ἦταν
ἀκόμα πρὸ βαθυὰ 'ς τὸν γκρεμνὸν, ἀκόμα πρὸ ἄφταστα ΓΞε-
νόπ. ἔνθ' ἀν. 2) Ὁ λίαν ἀποτελεσματικὸς, ἐπὶ φαρμά-
κου κττ. σύνηθ.: Ἀφταστο γιαιτρικὸ σύνηθ. Ἀφτακτο πρᾶμα
Τήν. Τὸ διάβασμα τοῦ παπᾶ 'ς τὴν ἀρρώστιαν ἐν ἄφτα-
στον Κύπρ. 3) Ἀνυπέρβλητος, ἀπαράμιλλος πολλαχ.:

Γυναῖκα ἄφταστη 'ς τὸ νοικοκυρεῖο Πελοπν. (Μάν.) || Ποίημ.
'Σ τὰ κοῦρσα πρωτομάστορας καὶ 'ς τοὺς χωσὲς τεχνίτης
καὶ καστρομάχος ἄφταστος καὶ δρᾶκος τῶν πολέμων
ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ. 120.

Β) Ἐνεργ. 1) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔφθασε σύνηθ.:
Εἶν' ἄφταστος ἀκόμη. Τὸ βαπῶρι εἶν' ἄφταστο ἀκόμη. Ἀφτα-
στο γράμμα. β) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ φθάσῃ, εἰς ἀράς
Ἡπ. Θεσσ. Πόντ. (Κεραι.) Ρόδ.—Ἀδάμ ἔνθ' ἀν.: Ἀφτα-
στος νὰ εἶσαι! Κεραι. Ποῦ νὰ μὴ φτάσῃ ὁ ἄφταστος! Ρόδ.
Ποῦ 'ν' δὸν τ' ἀνέφταστον; Θεσσ. Βρὲ ἀνέφτακα, τὰ λέω,
ποῦ μὲ κάνετε νὰ πλανιάζω ἀπὸ τὸ κακό μου, ποῖος ἔφαγε τὸ
κρέας; Ἀδάμ ἔνθ' ἀν. 2) Ἐπὶ καρπῶν, ὁ μὴ ὠριμά-
σας, ἄωρος σύνηθ. καὶ Πόντ. (*Ἀμισ. Κεραι. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀφταστα καρύδια-μῆλα-σῦκα κττ.
Συνών. ἀγέννητος 3, ἄγιγος 2, ἀγίνωτος 3, ἄγουρος
Α2, ἀκάμωτος 2, ἄψητος, ἀντίθ. γινωμένος (ἰδ.
γίνομαι), καμωμένος (ἰδ. κάνω), φταστός, ψημέ-
νος (ἰδ. ψήνω), ὠριμος. β) Ὁ μὴ ἀποκτήσας σκλη-
ρὸν κέλυφος, ἐπὶ φῶς προώρως γεννηθέντος Πελοπν.
(Κλουτσηνοχ. Τρίκκ.) κ. ἀ.: Ἀφταστο ἄβγό. γ) Ὁ μὴ
φθάσας εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν Πελοπν. (Τρίκκ.) Σάμ.:
Ἀφταστο παιδί Τρίκκ. Ἀφταστον κουρίτ' Σάμ. δ) Ὁ
μὴ ζυμωθεὶς καλὰ ὥστε νὰ φουσκώσῃ ψηνόμενος Α.Ρου-
μελ. (Φιλιπούπ.): Ἀφταστη πίττα. 3) Μεταφ. ὁ μὴ
ὠριμος τὸν νοῦν, ἄκριτος, ἀστόχαστος Θράκ. (Σηλυβρ.)
Κύθν. Μακεδ.: Παροιμ. Ἀφταγος ὁ νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος.
Συνών. ἄβολος Β2, ἀσκοπέυτος 2, ἀσκοπος 1.

Γ) Οὐσ. 1) Ὁ τόπος εἰς τὸν ὅποιον δὲν κατορθώ-
ναι νὰ φθάσῃ τις Θήρ. Κρήτ. Ρόδ. κ. ἀ.: Νὰ πᾶς 'ς τὸν ἄ-
φταστο! (ἀρὰ) Θήρ. || Φρ. Ἀφταχα τοῦ γῆς (τὰ καταχθό-
νια, τὰ τάρταρα) Κρήτ. Ρόδ. Συνών. ἀσύφταστος Β1.

2) Οὐδ. ἄφταστο, ἔντομόν τι δηλητηριώδες προξενεῖν
ταχὺν θάνατον (δηλ. ἔντομον τοῦ ὁποίου τὸ δῆγμα δὲν
προφθάνει τις νὰ θεραπεύσῃ) Χίος.

ἄφτατε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φτατέ <φταίνου.
Ὁ μὴ ψημένος, ἄψητος, ὠμός.

ἀφτέα ἡ, Κάμπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτί καὶ τῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -γά.
Κτύπημα διὰ τῆς παλάμης εἰς τὴν παρεϊάν: Γνωμ. Ὁ
θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ στραοῦ ραβδέαν κί ἀπὸ κουτσοῦ ἀφτέαν.

ἀφτεᾶς ὁ, ἀφτέας Ζάκ. ἀφτεᾶς Κεφαλλ. κ. ἀ.
'φτεᾶς Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφτί καὶ τῆς καταλ. -εᾶς.

1) Ὁ ἔχων μεγάλα ἀφτιά ἔνθ' ἀν. Ἡ λ. καὶ ὡς πα-
ρωνύμ. Κεφαλλ. καὶ ἐπών. Πειρ. Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀφταρᾶς 1. 2) Σκύλλος μὲ μεγάλα ἀφτιά ἄγν. τόπ.
Συνών. ἀφταρᾶς 3.

ἀφτειασίδωτος ἐπίθ. κοιν. ἀφκειασίδωτος σύνηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φτειασιδώτος
<φτειασιδώνω, παρ' ὃ καὶ φκειασιδώνω.
Ὁ μὴ ψιμυθιωμένος.

ἄφτειαστος ἐπίθ. κοιν. ἄφτειαστους βόρ. ἰδιώμ.
ἄφτειαστος Εὐβ. (Κύμ. κ. ἀ.) ἄφκειαστος σύνηθ. ἄφκει-
αστους βόρ. ἰδιώμ. ἀνέφκειαστους Θράκ. (*Ἀδριανούπ.)
ἄφκειαχτος πολλαχ. ἄφτειαγος σύνηθ. ἄφτειαγους βόρ.
ἰδιώμ. ἄφκειαγος πολλαχ. ἄφκειαγους πολλαχ. βορ. ἰ-
διώμ. ἄφκειας Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φτειαστός <φτειά-
νω, παρ' ὃ καὶ φκειάνω.

